

har man stillet denne Ændring. I § 4, 3dje Stykke, har Udvalget foreslaaet indsat en ny Sætning. § 4 indeholder den Bestemmelse, at efter Forældres og Værgers Anmodning kunne Skolebørn fritages for Skolegang i den Tid, Oldenborrerne sværme; Udvalget har nu tillige foreslaaet, at hvor Forholdene efter Kommunalbestyrelsens Skøn gøre det ønskeligt, „kan Undervisningen i den offentlige Skole helt eller delvis indstilles i det nævnte Tidsrum“, nemlig 14 Dage. Man har ment, det var heldigt at overlade dette til Kommunalbestyrelsernes Skøn. Ved 1ste Behandling rejstes der jo en Stemning mod dette, at enkelte Børn blev fritagne for Skolegang, og at der alligevel skulde holdes Skole med de øvrige Børn. Det er jo ogsaa uheldigt for en Lærer, naar en hel Del Børn ikke møde, at saa de, der møde, skulle blive staaende paa samme Standpunkt, for de kunne jo ikke fortsætte Undervisningen, uden at det skader dem, der ikke søge Skolen. — Efter det i Landstinget vedtagne Forslag skulde Betalingen for Larver være ens for hele Indsamlingstiden, men Udvalget her har foreslaaet, at der gives Sogneraadene fri Raadighed til at fastsætte Betalingen paa de forskellige Tider; altsaa med andre Ord: paa de Tider, hvor Larveangrebene ere stærke, kan Betalingen sættes lavere, og naar der ikke er saa mange, kan den atter forhøjes. Det er de væsentlige Ændringer, som Udvalget har tilladt sig at foreslaa, og jeg skal derfor paa det samlede Udvalgs Vegne tillade mig at anbefale disse Ændringer til det høje Tings Velvilje.

Anton Jensen: Angaaende det foreliggende Lovforslag og de Ændringsforslag, der ere stillede dertil, skal jeg ikke udtale mig, men i saa Henseende ganske henholde mig til den ærede Ordfører. Udvalget staar jo enigt her, saa jeg skal slutte mig til hans Udtalelser og anbefale Ændringsforslagene. Men hvad jeg gerne vilde tale om og henlede Opmærksomheden paa, er et Andragende fra Forsikringsforeningen mod Oldenborreskade i Danmark. Jeg har jo en Del Ansvar for dette Andragende, da jeg har indbragt det her i Tinget. Det er jo saa, som allerede den ærede Ordfører har omtalt, at der er flere Egne her i Landet og da navnlig i min Valgkreds, hvor den Skade, som Oldenborrelarverne forarsage aarlig, er saa stor og betydelig, at adskillige Landmænd ere nær ved at blive fuldstændig ruinerede, man har flere Eksempler paa, at Landmænd have maattet

ophøre med deres Bedrift, fordi Oldenborrelarverne have gjort saadan Skade, at de ikke have kunnet svare deres Skatter og Afgifter. For at hjælpe hinanden har man saa dannet en Forsikringsforening mod Skade ved Oldenborrelarver, som har ikke ganske ringe Udbredelse. I 4 Amter i Jylland og paa Fyn og Sjælland er der indmeldt Medlemmer i Foreningen, og Medlemsantallet er for Tiden 1000. De søge at støtte hinanden; men endnu har denne Forening ikke været i Stand til at begynde sin praktiske Virksomhed af den Grund, at de selv kunne indse, at det er umuligt for dem ved egen Hjælp at kunne understøtte hinanden saaledes, at det kan forslaa noget. Det er jo noget, som er indlysende af sig selv, for i dette Tilfælde er det jo Staklen, der skal hjælpe Stympere. Jeg mener hermed, at alle de Medlemmer, der ere i Foreningen, jo selv ere i Betyrk. Det gaar jo nemlig saa, at paa Egne, hvor Oldenborrer ikke findes, og hvor man ikke kender noget til Plagen, er der jo ingen af Landmændene, der indmelder sig i Foreningen, man ændser ikke en Gang Landeplagen, naar man ikke kender den. Det gaar her som med Molboen, der laa paa Vejen og havde faaet Haandværkssvendens gamle Hoser paa, og som sagde til den vejfarende: kør bare til, for det er ikke mine Ben, der ligge i Hjulsporet, og saadan vil det naturligvis ogsaa gaa her. Der er jo ikke ret mange, der ville risikere Omkostningerne ved at hjælpe andre paa et saadant Omraade, hvor de mene, at de selv ikke trænge til Støtte, det er ikke som i en Brandforsikringsforening, hvor alle ere lige udsatte for Brandskade; der kunne alle gaa med, for det kan træffe en i Dag og en anden i Morgen, men Oldenborreskaden træffer jo kun visse bestemte Egne, de, der ere uden for, mene sig sikre og gaa altsaa ikke med i Foreningen. I Erkendelse af, at Foreningens Medlemmer altsaa ikke ved egen Hjælp kunne magte Opgaven, har man henvendt sig til Regeringen og Rigsdagen for at bede om at faa en Understøttelse til Foreningen af Statskassen. Det er anden Gang, at et saadant Andragende er indkommet. I Fjor blev et Andragende fra samme Forening indbragt her i Tinget og henvist til Finansudvalget, og saa vidt jeg ved, anbefalede Finansudvalget Andragendet til Landbrugsministerens Overvejelse. I Aar har et lignende Andragende været indbragt her i Tinget og henvist til Udvalget angaaende Lovforslaget om Foranstaltninger mod Oldenborrer. Udvalget